

Uvědomujeme si, jací jsme?

Když nastoupíme cestu obrácení, je dobré si uvědomit, proč to konáme. Zda je to proto, abychom naplnili Boží plán s námi – spět ke svatosti. Slova svatost se nesmíme bát. K tomu stavu totiž musí dospět každý člověk před vstupem do nebe, jinak jde do věčné záhuby. Ale někdy nesprávné pohnutky k obrácení mohou vést i k duchovní krizi. Uvedme příklady.

☐ Chlapec se silně zamiluje a chce získat věřící dívku a tak se začne modlit a chodit do kostela. Získá ji a ožení se s ní. Časem mu zevšední, což je vždy, pokud u něj šlo jen o uspokojení sebelásky. Pozvolna přestane s různými výmluvami chodit do kostela. Začne třeba říkat, že dotyčný kněz má různé chyby a modlit se je třeba tehdy, když má na to člověk náladu, aby modlitba byla upřímná. Zkušený člověk ovšem ví, že jsou to výmluvy, aby zakryl, že počáteční zájem o víru byl jen předstíraný a podmíněný hlavně emocionálním zamilováním.

☐ Dívce je mladý kněz sympatický, takže nevynechá žádnou pobožnost s ním. Chodí se s ním radit, jak žít dokonaleji. Cítí se v jeho přítomnosti šťastně, živě se modlí a medituje. Domnívá se, že nyní žije opravdově a živě víru a nepřipouští si, že ji dopuje uspokojení z kontaktu se sympatickým mužem. Začne s knězem rozvíjet přátelský vztah, který skončí odchodem kněze z povolání. Podobná situace se může stát provdané ženě, což s sebou nakonec přináší rozpad manželství.

☐ Někdy se může muž toužící po kariéře více modlit a postit, aby mu Bůh pomohl. Ale když dosáhne svého cíle, ochabne a stane se ve víře vlažným. Má mnoho výmluv proč nemá čas na modlitbu a své bližní. Ale když svého cíle nedosáhne, zanevře na Bohu, vyčítá Mu, že jej neuspokojil a že druhým, méně dokonalejším než je on, popřává úspěchu a tak postupně přestane usilovat o dokonalejší život.

Je potřeba uvěřit, že Bůh chce pro nás i lidské uspokojení, ale On ví nejlépe, zda nám naplnění konkrétní touhy přispěje k šťastnému životu. Proto je potřeba důvěřovat Bohu a nechat vývoj konkrétní situace na Něm a pokojně přijímat, i když vývoj nekončí podle našich přání.

Obrácení je cesta dlouhá a má nás dovést ke svatosti. Na této cestě musíme odložit sebelásku a naučit se čisté nezištné lásce. Jakmile to pochopíme a tuto cestu najdeme, stáváme se šťastnými, i když proděláme očistná utrpení. Když se v očistné etapě zbavíme určitého druhu sebelásky, Bůh nám dává pocítit, že je to dobré a máme z toho vítězství nad svou sebeláskou povzbuzující radost. Pokud trváme emocionálně a neústupně na svých názorech a pocitech, stává se náš život zatrpklý a nešťastný. Uvedme několik příkladů.

☐ Žena se provdá a je šťastná. Narodí se jí děti a její radost dosáhne vrcholu. Ale jedno dítě onemocní s trvalými následky. Je to pro ni zraňující. Modlí se a přináší oběti za úplné uzdravení, ale výsledek se nedostaví. Je zklamána. Pokud to nepřijme jako Boží úmysl, může být na celý život vůči Bohu zatrpklá a nutně musí duchovně klesat. Kdyby totiž věděla, že v případě uzdravení by začalo dítě v letech dospívání ztrácet víru a nakonec by se stalo závislým na drogách, pak by viděla situaci jinak. Ale určitý zdravotní handicap napomůže k uchování víry a nakonec, s Boží pomocí, i ke spokojenému životu na zemi a blaženosti v nebi.

☐ Dívka se cítí povolána k řeholnímu životu. Vstoupí do kláštera. Je vidět, že k tomu má vlohy a dary. Je šťastná a navíc uspokojená, že může organizovat zpěvy a další akce. Neuvedomuje si, že je v tom i kus sebelásky. Ale na tomto místě, v klášteře, má růst hlavně

ke svatosti. Proto určitě Bůh ve své lásce zařídí, aby byla tohoto uspokojení zbavena, třeba tím, že přijde lepší dívka nebo ona onemocní a nemůže vykonávat uspokojující činnosti. Pokud pochopí a přijme tento záměr Boží, je to správné a Bůh ji v tomto úmyslu posílí a dá jí mír do duše. Jestliže to nepřijme, začne žít rozporuplným životem.

□Nadaný muž je v klášteře. Koná svoje duchovní povinnosti, ale též mnoho studuje a sepisuje různé úvahy, které začínají být oceňovány. Těší ho to. Proto čím dál více času věnuje této činnosti, pracuje v noci, když má největší klid, ale začne zanedbávat společné modlitby. Začíná se domnívat, že výsledky jeho práce jsou důležitější, než modlitby, ale vůbec si neuvědomuje, že ztrácí ryzí kontakt s Bohem. Jeho činnost je posilována sebeláskou a touhou po vyniknutí. Nakonec odchází z řeholní společnosti a protože není pro svou sebelásku veden Duchem svatým, dostává se ve svých vědeckých teologických úvahách na scestí, ale on si to vůbec ve své zaslepenosti neuvědomuje. Navíc jej může v tomto přístupu k scestné práci velmi povzbuzovat i zlý duch a namlouvá mu, že jedná dobře.

Bůh chce, abychom Mu důvěřovali a nechali se vést Jeho láskou, která nás vybízí k tomu, abychom se s Jeho pomocí zdokonalovali a tak se uzpůsobili pro věčný život s Ním.

Jestli konáme nějakou činnost s náboženským obsahem, máme dojem, že je to určitě dobré. Ale časem si na tom můžeme zakládat, cítit se důležití, takže roste naše pýcha. Začneme tuto činnost prosazovat a když není dostatečně oceňována, jsme nespokojení a podráždění. Ztrácíme pokoj v duši. Z toho můžeme poznat, že naše původní činnost konaná z lásky k Bohu začala být konána pro naše uspokojení, ze sebelásky.

Závěr

Bůh vede člověka pro jeho šťastný život na zemi a do věčné blaženosti cestou obrácení. Jestliže se denně snažíme žít co nejlépe, je tato cesta nejrychlejší.

Na této cestě máme pochopitelně svá přání a touhy. To je dobré, je to lepší, než být zcela pasivní. Ale je důležitá naše reakce, když se situace vyvíjí jinak, než si přejeme. Jestliže tento vývoj přijmeme jako vůli Boží, je to velmi dobré. Jestliže jsme zklamáni, je to známka nedůvěry v Boha a projev naší sebelásky, která může být tak silná, že Boha začneme obviňovat a vyčítat Mu a dokonce začneme ze zklamání hřešit. A to je z naší strany špatný přístup, který přinese bolestné ovoce.

Proto usilujme o naplnění svých přání, radujme se ze života, důvěřujme Bohu, nechme se Jím vést a rychle se smiřujme s s vývojem událostí, které nejsou podle našeho přání.

Na závěr uveďme povzbuzující příklad. Mladý muž se v 17 letech nadchl pro studium střední školy. Snažil se dobře žít nábožensky, ale po roce studia těžce onemocněl na tuberkulózu. Nemoc se několik měsíců rychle zhoršovala a lékaři nedávali naději na záchranu. Chlapec měl vysoké teploty, dusil se, ale bral to jako vůli Boží. Cítil blízkost Boha a Jeho lásku. Nicméně mu bylo vnukáno, ať nemoc trpělivě nese, že mu Bůh pomůže. Po roce a půl pobytu v nemocnicích se stav neuvěřitelně zlepšil a chlapec skončil školu maturitou se spolužáky, s nimiž začal studovat a dnes po 50-ti letech se těší dobrému zdraví.